

РЕШЕНИЕ

№ 1983

гр. София, 10.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 05.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **2869** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Б. Х. Б., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], А., не е доволен от решение № 159/ 02.03.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че решението е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила и противоречи на материалния закон. Подателят ѝ сочи, че след като административният орган приема, че Б. е напуснал страната на произхода си заради кръвно отмъщение, не е мотивирал отказа си да му предостави закрила. В оспорения акт са изложени данни с общ и схематичен характер, а не са анализирани личната история на кандидата и невъзможността да се върне в А. заради опасността за живота му. Неправилно била тълкувана и приложена нормата на чл. 9 ЗУБ - доводите на административния орган, че в А. съществува изостряне на социално - икономическите проблеми, показват нестабилност на обстановката в страната. Счита, че решението в частта, съставляващо отказ да се предостави хуманитарен статут, е незаконосъобразно. Иска отмяната му и връщане на преписката за ново произнасяне на административния орган.

Ответникът, председателят на ДАБ, не ангажира становище по делото.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

Със заявление от 15.11.2011 г. Б. Х. Б. поискал да му бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут. В съставения на 23.11.2011 г. регистрационен лист е

отразено, че той е арабин по етническа принадлежност, с основно образование, работи като бояджия, владее арабски език, неженен. В интервю за установяване самоличността, националността и маршрута на пътуване от 24.11.2011 г. заявява, че е напуснал А. легално с паспорт, отпътувайки за Т.. След като пренощувал в И., продължил с влак до О., от където достигнал българската граница с такси. Преминал я пеша, без да го заловят, след което в С. с автобус се придвижил до С. и се явил в ДАБ. С решение № 2992/ 24.11.2011 г. на оправомощен орган при ДАБ, връчено на жалбоподателя на 10.01.2012 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на Б. Х. Б..

В интервю, проведено с участието на преводач от арабски език с търсещия закрила на 20.01.2012 г. той посочил, че причините за напускане на страната са липсата на бъдеще в нея – няма семейство, жилище и работа. Живее под наем заедно с родителите си. Не е имал никакви проблеми с официалните власти, не е заплашван, не е арестуван, не е осъждан, не членува в политическа партия. През 2006 г. – 2007 г. е пребивавал 6 месеца в Л., но нископлатената работа, която намерил там, не го удовлетворила. Желанието му е да остане в Б., в която да създаде семейство.

Интервю е проведено и на 15.02.2012 г., когато оспорващият споделил същите данни относно личното, семейното и имущественото си положение и относно липсата на проблеми с властите в страната на произход.

Преписката съдържа справка № 181/ 10.01.2012 г. за актуалната ситуация в А., според която страната остава встрани от т. нар. „революционна вълна”, започнала в Т. в началото на декември 2010г. В борбата с тероризма от 1992 г. насетне страната е дала около 200 000 жертви, обществото е „уморено” от революции и не е готово за крайни действия. Проведени са малко сравнително „мирни” демонстрации, в които участват граждански организации и 2 – 3 политически партии. Общо жертвите на проведените демонстрации са 62 души. Все пак последната вълна от протести по примера на Т. и Е. стресна управляващите, които веднага обявяват спешни мерки срещу изострянето на социално – икономическите проблеми и ограничаване демократичните права и свободи на населението. От 22.02.2011 г. е отменено извънредното положение, обявено преди 19 години. Президентът Б. обяви, че това е последният му мандат /трети по ред/. В социално – икономически план усилията са насочени в две направления – намаляване на безработицата и обезпечаване на жилища. Предвиждат се и други мерки за сваляне на напрежението и подобряване качеството на живот – субсидиране на основни хранителни продукти, намаляване на данъците. Конституцията от 1996 г. и Законът за политическите партии от 1997 г. не разрешават регистриране на политически партии, в чиито програми е залегнал единствено ислямът. Икономиката на страната продължава да бъде доминирана от държавата. Ефектът от постепенната либерализация от средата на 90 – те години е повлиян от нови ограничения върху чуждестранните инвестиции, довели до спиране на приватизацията на държавни предприятия

В доклада на А. И. за 2011 г. основните акценти са върху свободата на словото, сдружаването и събирането, дискриминацията и насилието върху жени, нарушаване правата на имигрантите, безнаказаност, свободата на религията. Терористични актове се извършват в различни части на страната и са насочени срещу армията и полицията. Водачът на групировката GSPC А. М. заявил принадлежността ѝ към мрежата „Ал – К.”, заявявайки готовност да продължи „джихада” в А., призовавайки сродните организации да продължат да се борят до установяване на „държава на исляма”.

В становище от 27.02.2012 г. експерт при РПЦ С. предлага на жалбоподателя да бъде

отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното решение председателят на ДАБ приема, че не са налице материално - правните предпоставки за предоставяне на закрила, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Мотивите на исканата закрила имал личен и битов характер. Изводът, касаещ приложението на чл.9, т. 3 от ЗУБ – реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещия закрила като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, е обоснован с обстоятелството, че не е налице въоръжен конфликт в А. към момента на разглеждане на молбата за закрила.

Решение № 159/ 02.03.2012 г. на председателя на ДАБ е съобщено на Б. Х. Б. с участието на преводач на 07.03.2012 г. Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 16.03.2012 г. и е допустима.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, при спазване на процесуалните норми и след обсъждане на посочените в рамките на производството факти.

Статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал.1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъщественото преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му.

В рамките на двете проведени интервюта на търсещия закрила е предоставена възможност да посочи и обоснове причините, поради които е напуснал страната, от която произхожда и нежеланието му да се завърне в нея. Жалбоподателят е категоричен, че не е бил принуден да отпътува от родината си, а заминаването му цели единствено по – добър живот – да си осигури прехрана, жилище и да създаде семейство – възможност, от която е лишен в А.. Б. дори не споделя своя бежанска история.

Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут а бежанец на Службата на ВКБООН „Мигрантът е лице, което, по причини, различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна и приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец” – глава II, § 62.

В рамките на административното производство, а и пред съда, не се твърдят и не се установяват наличие на опасения за сигурността и правата му по изброените в чл. 8, ал. 1 ЗУБ причини – раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група политическо мнение или убеждение. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не са заявени. Като е приел, че не са доказани предпоставките по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, ответникът е издал съответстващо на материалния закон решение.

Несъгласието на жалбоподателя е насочено към изводите на ответника за липса на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Разпоредбата предвижда, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Жалбоподателят не твърди спрямо него да е налице реален риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни в А. да съществува такова насилие или въоръжен конфликт, което да представлява тежка заплаха за живота и сигурността на кандидата, за да обоснове предоставянето на временна закрила под формата на хуманитарен статут. Не се установяват и предпоставките по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, тъй като оспорващият не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Р. Б.. Съображенията, подкрепящи желанието му да се установи в Б., не могат да бъдат възприети като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ.

По тези съображения съдът приема, че оспорваният административен акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Х. Б., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], А. срещу решение № 159/ 02.03.2012 г. на председателя на Държавна агенция за

бежанците, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: